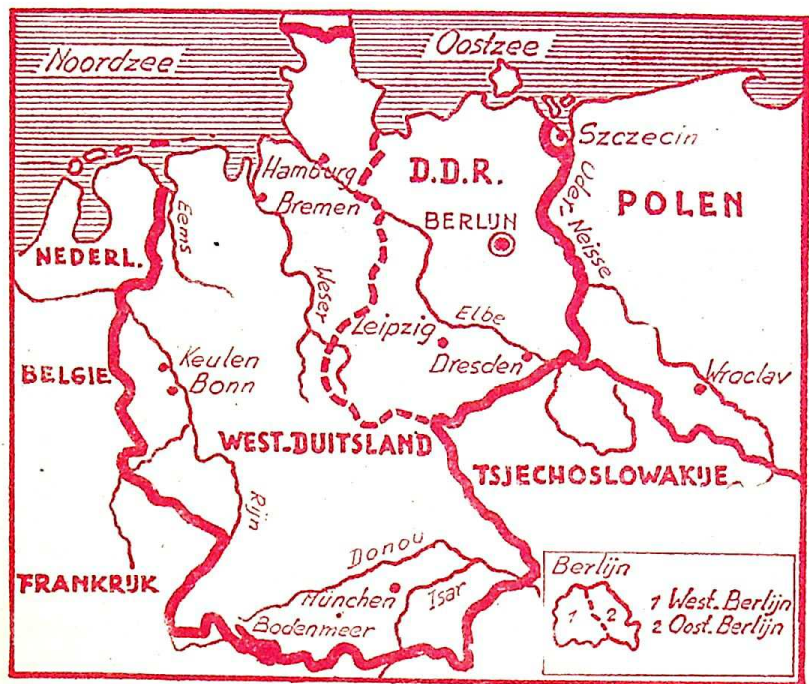

www.MinisterieVanPropaganda.org

DE BERLIJNSE KWESTIE

Zomer 1945

BIJ stations staan muziekkorpsen opgesteld, er is geen buurt waar niet hier en daar tegen een huis een goedkope maar vrolijke versiering is aangebracht.

Er heerst vreugde, want Nederlandse mensen keren terug uit de hel van Duitsland.

Maar het is een vreugde, met bitterheid vermengd.

Velen komen terug, uitgeteerd en gebroken in concentratiekampen of tuchthuizen. En tegenover elke man of vrouw die terugkomt staan er verscheidenen, die niet weer onder ons zullen zijn.

Als de rekening wordt opgemaakt, blijkt bijna een kwart miljoen landgenoten de hel niet te hebben overleefd.

De dodenlijst is:

5500 militairen;

1350 zeelieden;

2000 geëxecuteerden;

16500 niet-Joodse slachtoffers in gevangenissen en concentratiekampen;

bijna 30000 slavenarbeiders;

20000 slachtoffers van oorlogshandelingen;

16000 slachtoffers van de hongervinter;

60000 door hogere sterfte tijdens de oorlogsjaren;

105000 Joodse Nederlanders werden vermoord.

Ons volk zegt en schrijft in die zomer van 1945:

„Geen Duitser mag ooit meer iets gevaarlijkers dan een aardappelmestje aanraken.”

„Men moet Duitsland in duizend stukjes hakken.”

„Alle leidende fascist en militaristen behoren te worden opgeknoopt.”

„Al zullen ze gras vreten, ze zullen betalen.”

Zo spreekt in de zomer van 1945 de Nederlander, als hij rouwt en feestviert om wat voorbij is.

Zomer 1961

MEN zet de radio aan, 's morgens om zeven uur of 's avonds om vijf voor twaalf — of op ieder willekeurig ogenblik daartussen in.

En men hoort:

„De dappere bevolking van West-Berlijn . . .”

„West-Berlijn, voorpost van de vrijheid . . .”

„De diep gewortelde vrijheidsliefde van het Duitse volk . . .”

„Het zelfbeschikkingsrecht van de Duitse natie ...”

„Men koopt een krant en leest:

„Kennedy: Krijgsraad over kwestie-Berlijn”.

„Westen wijkt niet — Versnelde bescherming West-Berlijn”.

„Sfeer van crisis om Berlijn”.

Men leest zelfs dat de Amerikaanse vice-president de West-Berlijners „onze beste en dappere bondgenoten” noemt.

Angst slaat de Nederlander om het hart. Hij vraagt zich af: Een kwart miljoen der onzen stierf twintig jaar geleden door Berlijn.

Berlijn bracht ons in vijf jaar 9 miljard gulden schade toe en bestal ons van nog eens 15 miljard.

Moet dit zich herhalen ... voor Berlijn?

En de Nederlander vraagt:

Wat is er dan toch eigenlijk aan de hand?

In deze brochure zullen wij hierop kort antwoorden.

Grenzen vastleggen

DE mensheid heeft de laatste twintig jaren de fatale betekenis leren kennen van **omstreden gebieden**, dat wil zeggen landsdelen en steden, waarvan niet door een grondige, definitieve regeling de positie en grenzen vaststaan.

Hitler erkende niet de Duitse grenzen van het verdrag van Versailles en doordat deze onvoldoende gegarandeerd werden, kon hij zijn agressie beginnen.

Nieuw-Guinea is een oorlogshaard, doordat de Nederlanders het in 1949 hebben afgesplitst van Indonesië en er zo een omstreden gebied van hebben gemaakt.

De koloniale oorlogen in 1947 en 1948 van Nederland tegen Indonesië werden door Nederland begonnen onder het motief, dat het de grenzen van de Indonesische republiek niet erkende.

In deze tijd van atoom- en waterstofwapens is het voor de vrede een eerste vereiste, dat er duidelijke en gegarandeerde grenzen bestaan die de mogelijkheden van avonturen en provocaties zoveel mogelijk uitsluiten.

Dergelijke grenzen bestaan in Duitsland thans, 16 jaar na de oorlog, nog steeds niet.

Ze zijn er wel. Practisch weet iedereen dat. Maar ze zijn niet internationaal in een verdrag vastgelegd, omdat er nog geen vredesverdrag met Duitsland gesloten is.

Wat wil nu de Sowjet-Unie?

Zij wil een vredesverdrag met Duitsland — desnoods alleen

met de Duitse Democratische Republiek, om de Duitse grenzen definitief te maken.

Dat wil zeggen de Duitse grenzen met Polen, Tsjechoslowakije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk, Luxemburg, België, Nederland en Denemarken — alle Duitse grenzen.

Zij wil dit vredesverdrag, opdat deze grenzen door alle betrokkenen erkend en gegarandeerd zullen worden en **n i e m a n d meer een splinter van een argument kan vinden om die te overschrijden.**

Bij deze vredesregeling hoort dan ook de regeling van de positie van West-Berlijn, dat midden in de Duitse Democratische Republiek ligt, driemaal zo ver van West-Duitsland als van Polen *) en dat wel denkbaar is als een vrije stad maar **n i e t** als een aanhangsel van de Westduitse Bondsrepubliek. Alle moeilijkheden van dit moment nu komen voort uit het feit dat de Westduitse machthebbers, gesteund door Amerika, van een definitieve grensregeling **niets willen weten.**

Op alle kaartjes die in de Westduitse Bondsrepubliek worden vervaardigd en ook hier verspreid, staan de grenzen van Hitler-Duitsland van 1937 als de enig-echte aangegeven.

Daardoor wordt er conflictstof geschapen tussen Duitsland en vrijwel al zijn naburen en b l i j f t Duitsland een oorlogshaard. Een vredesverdrag moet aan deze onzekerheid radicaal een einde maken.

Het moet iedereen die nu nog eens grenzen wil veranderen en over grenzen wil trekken duidelijk maken, waar die grenzen liggen en dat zij die die willen overschrijden, genadeloos zullen worden afgestraft.

Potsdam

HOE komt het, dat er zestien jaar na de nederlaag van

Hitler-Duitsland weer krachten zijn die de grenzen van Europa ondersteboven willen gooien?

De vooruitzichten waren toch goed.

Op 11 februari 1945 verklaarden de Verenigde Staten, de Sowjet-Unie, Engeland en Frankrijk plechtig in Jalta:

„Het is onze onbuigzame wil, het Duitse militarisme en nationaal-socialisme te vernietigen en er zorg voor te dragen dat Duitsland nooit meer in staat is de wereldvrede te verstoren. Wij zijn vastbesloten **alle Duitse strijdkrachten te ontwapenen en op te heffen** ... , alle nationalistische en milita-

*) Zie kaartje op voorpagina.

ristische invloeden op de openbare ambten zowel als op het culturele en economische leven van het Duitse volk uit te schakelen en in onderlinge overeenstemming zodanige maatregelen te nemen in Duitsland, als nodig zijn voor de toekomstige vrede en veiligheid in de wereld."

Op 2 augustus 1945 verklaarden dezelfde mogendheden in het toen bezette Potsdam:

„Het Duitse militarisme en nazisme worden uitgeroeid en de geallieerden treffen na onderling beraad in de huidige tijd zowel als in de toekomst ook de andere maatregelen, die nodig zijn opdat Duitsland nooit weer zijn buurlanden of het behoud van de vrede kan bedreigen.

De doelen van de bezetting van Duitsland, waardoor de controleraad zich laat leiden, zijn: **Volledige ontwapening en demilitarisering van Duitsland en de uitschakeling van de gehele Duitse industrie, welke voor oorlogsproductie aangewend kan worden ...** voor altijd de wedergeboorte van het Duitse nazisme en militarisme voorkomen... de volledige omvorming van het Duitse politieke leven op democratische grondslag ..."

Zoals gezegd, de vooruitzichten waren goed.

In de Russische zone werden dan ook alle oorlogsfabrieken ontmanteld en het ambtelijke apparaat werd samengesteld uit emigranten, mensen die uit gevangenis en kampen waren bevrijd en andere beproefde anti-fascisten.

In de loop der afgelopen 16 jaar is in wat thans de Duitse Democratische Republiek is, alles verdwenen wat herinnerde aan de vroegere Pruisische landjonkers, de officierskaste en de grote industriekoningen.

De leiding van het staatsapparaat der DDR bestaat van de eerste tot de laatste man uit beproefde anti-fascisten, zoals dat in Jalta en Potsdam was besloten.

Regering vol nazi's

MAAR hoe is het gegaan in de Bonner republiek?

Noch van ontmanteling der oorlogsindustrie, noch van het plaatsen van anti-fascisten in de leiding van de staat, noch van het uitschakelen der militaristische kaste, noch van het aan de dijk zetten der hoge en lage fascisten is ooit sprake geweest.

Adenauer zelf heeft nooit een vinger tegen Hitler uitgestoken. Zijn rechterhand, staatssecretaris Globke, schreef de Neurenberger rassenwetten, was de baas van oorlogsmisdadiger Adolf Eichmann en draagt top-verantwoor-

delijkheid voor de moord op miljoenen Joodse mannen, vrouwen en kinderen.

Oud-minister Oberländer (onder druk van het wereldprotest tegen zijn aanblijven, afgetreden) was een massamoordenaar en leider van de provocaties aan de Poolse grens, welke direct tot de tweede wereldoorlog leidden.

Minister Erhard werd door de nazi's gewaardeerd wegens zijn „verdienstelijke nationaal-socialistische economische publikaties”, hij was Hitlers directeur van het instituut voor conjunctuuronderzoek en van het instituut voor industrieonderzoek.

Minister Schröder was lid van de nazi-partij en van de SA vanaf 1933.

Minister Schäfer was een van de belangrijkste politici, die in 1933 Hitler aan de macht hielpen.

Minister Lemmer was medewerker aan de smerigste bladen van de Goebbels-propaganda.

Minister Seeborn was speculant in aan Joden en Tsjechen ontstolen bedrijven en leverde o.a. benzine voor Görings Luftwaffe.

Minister Merkatz was lid van de nazi-partij en verrichtte spionagewerkzaamheden voor Hitler.

Minister Strauss was een hoge weermacht-officier en „nationaal-socialistisch scholingsofficier” bij de SS.

Dat is de Bonner regering en haar hele apparaat van ambtenaren, rechters etc. is naar dien aard.

Achter de schermen

HOE komen zij op deze plaatsen?

Terwijl de Sowjet-Unie in haar zone het oorlogsapparaat ontmantelde, deden de Amerikaanse, Engelse en Franse machthebbers in West-Duitsland niets van dien aard.

Integendeel.

De grote Amerikaanse kapitaalmachten begonnen onmiddellijk enorme sommen in de Westduitse industrie te steken, zodat deze weer snel zou kunnen draaien.

Het gevolg was dat de economische machten in Duitsland die Hitler aan het bewind hadden geholpen, binnen enkele jaren opnieuw overal in West-Duitsland aan de touwtjes trokken, tezamen met hun Amerikaanse „overwinnaars”.

Alle westelijke geldbezitters ondersteunden deze onderneming, de Nederlandse niet in de laatste plaats.

In plaats van op te komen voor de 24 miljard schadevergoeding waar Nederland recht op had, staken onze kapitalisten hun geld in de Westduitse industrie, in de hoop daar weer zo snel mogelijk flinke winsten uit te halen.

De grote mannen en firma's achter Hitler: Krupp, Thyssen, I. G. Farben, Flick, Siemens, Deutsche Bank, AEG en andere, zijn opnieuw de grootste financiële en industriële machten van kapitalistisch Europa.

Hun directeuren, eenmaal gebrandmerkt als oorlogsmisdadigers, delen weer de lakens uit, stellen ministers aan en bepalen de politiek.

Oorlogsmisdadigers en atoomwapens

EN met de actieve steun der Amerikanen bouwden zij ook hun nieuwe leger op.

Nazi-ministers en nazi-industriëlen — wie anders zouden zij als hun legeraanvoerders kiezen dan nazi-generaals?

Hun hoogste vertrouwensman werd Heussinger, die in 1941 door Hitler werd benoemd tot luitenant-generaal en chef van de afdeling operaties van de generale staf. Hij was mede-opsteller van het plan voor de aanval op Nederland.

Onze overvaller is nu voorzitter van het NAVO-comité in Washington, dus opperbevelhebber van al onze strijdkrachten. Opperbevelhebber van de NAVO-landstrijdkrachten in centraal Europa en dus van ons leger is generaal Hans Speidel.

Reeds in 1934 organiseerde hij in Hitlers opdracht in Parijs de moord op de Joegoslavische koning Alexander en de Franse minister Barthou. Als generaal heeft hij voor Hitler o.a. vermoord in Frankrijk en de Sowjet-Unie.

En om nog een derde te noemen: De opperbevelhebber van het Westduitse leger zelf is de oorlogsmisdadiger Foertsch, die nog altijd 11 jaar gevangenisstraf tegood heeft van de 20 jaar waartoe hij veroordeeld is.

Met Amerikaanse steun heeft deze nazieklik de nieuwe weermacht gemaakt tot het sterkste leger van West-Europa, heeft zij haar met atoomwapens toegerust en tot spil gemaakt van de legers der overige Europese NAVO-landen.

Zij heeft alles wat in Jalta en Potsdam besloten werd over uitroeiing van het nazidom, opheffing van de oorlogsindustrie en ontwapening tot een aanfluiting gemaakt.

Wat zij willen

WAT IS HET DOEL VAN DEZE BENDE?

Ze zegt het zelf:

Adenauer in 1952: „Ons doel is de nieuwe orde in Oost-Europa.”

In 1957: „Wij willen onze broeders in het Oosten bevrijden en wij zullen ze bevrijden.”

Erhard in 1960: De Sudeten-Duitsers „behoeven hun stamland niet te laten schenden door onrecht-verdragen”.

Schröder in 1953: „De bondsrepubliek is Duitsland. Al het andere Duitse gebied is aan ons onttrokken en onthouden territorium, dat weer bij ons moet worden ingelijfd.”

Strauss in 1956: „In geval van nood slaan wij toe en wel met alles wat wij hebben, ook als dit voor ons moeilijke uren zal brengen, ook als het risico dodelijk is.”

„Wij leven in een technisch tijdperk, waarin de verenigde kracht van onze bondgenoten voldoende is om het rijk van de Sowjet-Unie van de kaart te schrappen.”

Heussinger in 1957: „De gemeenschappelijke vijand van de vrije wereld is het imperialistische communisme, dat men nooit veranderen, doch slechts vernietigen kan.”

Speidel in 1960: „De Westduitse legers bereiden zich voor op operaties diep in de meest oostelijke uitlopers van Europa.”
DAT IS HET DOEL: AGRRESSIE EN OORLOG

Berlijn: Agendapunt nr. 1

HET is duidelijk, dat in deze agressieplannen West-Berlijn een hoofdrol speelt.

In 1945 hebben de Sowjet-legers Berlijn ten koste van ontzaglijke offers veroverd.

Zij hebben toen uit loyaliteit tegenover de westelijke bondgenoten aan deze het recht gegeven, een symbolische troepenmacht in Berlijn te vestigen, op vele honderden kilometers van hun eigen bezettingszones. Dat was een uitdrukking van de gezamenlijke overwinning en moest de gezamenlijke uitvoering van Potsdam inleiden.

Die loyaliteit is slecht beloond.

De westelijken hebben, in het hart van de Duitse Democratische Republiek, van hun bezettingszone een aanvalsspeer tegen het omringende land gemaakt. Zelf noemen ze West-Berlijn een „paal in het vlees van Oost-Duitsland”, een

„frontstad”, de „goedkoopste, in het centrum van een socialistische staat liggende, atoombom”. Alleen al 80 spionage- en scheuringscentra hebben zich in West-Berlijn gevestigd. Economisch wordt de stad met behulp van een vervalste wisselkoers gebruikt om Oost-Duitsland voor miljarden per jaar leeg te zuigen.

Een vredesregeling van de Duitse grenzen behoort dus te beginnen met een regeling van de situatie in Berlijn.

En dat is waar de regering van de Duitse Democratische Republiek, gesteund door de landen van het Warschau-pact, toe is overgegaan.

Ze heeft maatregelen getroffen om aan de tegen de vrede gerichte activiteiten van Amerikaanse agenten en Hitler-knechten in West-Berlijn een einde te maken. Zij heeft een gordel rond West-Berlijn gelegd.

Waarom nu, op dit ogenblik?

Dat heeft de voorzitter van de staatsraad der DDR, Walter Ulbricht, in een radiorede duidelijk gemaakt:

„Ons zijn de plannen der Bonner regering bekend. Ze liepen hierop uit, dat door een tot een hoogtepunt gedreven storingsactiviteit zodanige omstandigheden moeten worden geschapen, dat na de Westduitse verkiezingen met de openlijke aanval op de DDR, de burgeroorlog en openlijke militaire provocaties zou kunnen worden begonnen.”

„De maatregelen van onze regering,” aldus Ulbricht, „hebben ertoe bijgedragen de in de vroege herfst van dit jaar door de Westduitse militaristen en revanchepolitiek bedreigde vrede in Europa en de wereld te redden.”

De gedachte die bij ieder, die over deze zaken nadenkt, moet opkomen is: Hoeveel ellende zou de wereld en ook Nederland gespaard zijn gebleven, als bij de agressieplannen van Hitler-Duitsland tegen Spanje, Oostenrijk, Tsjechoslowakije en Polen eveneens de krachten aanwezig waren geweest die daaraan tijdig een halt hadden kunnen toeroepen?

De vluchtelingen

DE zekerste aanwijzing, dat in West-Berlijn een oorlogspanning werd gekweekt, vormt de tierende hetze die de laatste tijd is losgebrand over de zogenaamde vluchtelingen. Ook over de betekenis daarvan sprak Ulbricht een wijs woord. „Er zijn,” zo zei hij, „ten slotte nog genoeg mensen die zich

herinneren hoe Hitler zijn overval op Tsjechoslowakije en daarna op Polen heeft voorbereid. In die tijd brachten de radio, de „Völkischer Beobachter” (het blad van Goebbels) en de hele meute van de nazipers weken- en maandlang iedere dag berichten over die arme beklagenswaardige vluchtelingen, over het oude moedertje, dat met een hele schare kleine kinderen over grensbeken en dergelijke hindernissen sprong om zich „heim ins Reich”, in de „vrijheid” te redden.” Op dezelfde wijze wordt nu gepoogd de DDR te belasteren, de mensen in verwarring en paniek te brengen en de basis te bereiden voor agressie.

Er zijn inderdaad „vluchtelingen”. Maar waarom nemen ze de benen?

Niet uit honger. Iedere bezoeker van de DDR kan verklaren dat het levenspeil in de DDR hoog is.

Niet uit vrijheidsliefde. Want wie „vlucht” er uit vrijheidsliefde uit een land waar het fascisme is uitgeroeid, naar een land waar de Hitler-economen, de Hitler-politici en de Hitler-generaals de lakens uitdelen?

Waarom dan sommige lieden toch wegtrokken?

We geven enkele redenen:

* Uit angst voor een oorlog. Zij vreesden dat Berlijn en Oost-Duitsland midden in een conflict zouden komen te liggen. Ook uit West-Berlijn zijn er zulke vluchtelingen!

* Gedreven door familiebanden. Velen hebben familie in West-Duitsland en al deze familie wordt door de Westduitse autoriteiten gebruikt om druk uit te oefenen op de verwanten in de DDR, teneinde toch „over te komen”.

* Door ronselarij. In West-Berlijn is de generale staf aller ronselaars gezeten, die met verlokkingen en chantage, met beloften van gouden bergen, de mensen naar het westen probeerde te halen.

* Uit angst om te werken.

Duizenden hebben zich in de afgelopen jaren een parasietenbestaan opgebouwd in Berlijn als smokkelaars en zwarte-handelaren, profiterend van de met een valse wisselkoers bedreven leegroverij van Oost-Berlijn.

De zogenaamde vluchtelingenstroom werd met miljarden Amerikaanse dollars en Westduitse marken gekocht, waarna de „vluchtelingen” in plaats van in de zevende hemel, in een barakkenkamp of in Speidels weermacht werden ondergebracht.

De nazi-vrienden HIER

DEZE en soortgelijke nazistische leugenpropaganda, afkomstig uit de koker van Goebbels eigen leerlingen en assistenten, woedt ook in Nederland.

Waarschijnlijk is er geen land ter wereld waar de machten die de pers en de radio beheersen zich zo slaafs tot werktuigen hebben gemaakt van de Westduitse en Amerikaanse oorlogspropaganda als ONS land.

En ook dat is weer geen wonder.

Want even waarschijnlijk is het, dat er geen land aan Duitslands grenzen bestaat, dat zozeer geregeerd wordt door nazi-collaborateurs als Nederland.

Een van de eerste helpers van de nazi's in oorlogstijd, De Quay, is minister-president van dit land. Toen iedere fatsoenlijke Nederlander spuwde op Seyss Inquart, Lages en hun beulen, pleitte De Quay in zijn Nederlandse Unie voor de „nieuwe orde”, bestreed hij het verzet en verdedigde hij de Jodenvervolging.

De vorige minister van Oorlog, Staf, was beschermheer van de „Oostlandboeren” — de tegenwoordige staatssecretaris van Oorlog, Calmeyer, kreeg zijn opleiding aan Hitlers militaire academie.

De minister van Buitenlandse Zaken, Luns, studeerde trouwens ook (Rechten nog wel!) aan een Duitse universiteit. De minister van Justitie, Beerman, was vóór zijn ministerschap advocaat van Krupp.

En wie staan er achter deze regering? De grote monopolies van Shell, Unilever en vooral Philips, die elk op hun beurt schatten hebben verdiend onder en aan de Duitse bezetting. Het voornaamste doel van deze vaderlandsloze klik, die met één been in Washington, met het andere in Bonn en met zijn zitvlak op Nederland zit, is om ons land steeds vaster te klinken aan de Amerikaans-Duitse agressiekoers.

Daartoe heeft zij ons land opengesteld als opslagplaats voor Amerikaanse atoomkoppen. Daartoe heeft zij het Nederlandse leger op atoombasis omgeschakeld.

Zij heeft Heussinger en Speidel als opperbevelhebbers over onze jongens aanvaard.

Zij heeft de Duitse militaristen in de gelegenheid gesteld hun munitie op te slaan in bewaarplaatsen van Groningen tot Noord-Holland en Gelderland.

Ons leger en onze luchtmacht zijn zodanig gekoppeld aan de

Westduitse weermacht, dat zij in dat land ook hun „oorlogsbestemming” hebben.

Het is dan ook niet te verwonderen, dat bij de eerste kreten over Berlijn, de Nederlandse regering reeds wilde besluiten om het klein-verlof van de dienstplichtigen op te heffen en dat zij besloot de Nederlandse oorlogsbegroting opnieuw met 200 miljoen gulden te verhogen!

Dit alles geheel in overeenstemming met een uitlating van oorlogsminister Visser, die destijds al mededeelde dat West-Berlijn tot „NAVO-gebied” moest worden gerekend — hetgeen inhield dat een conflict in Berlijn ook ons land in de oorlog zou slepen.

Vechten voor Speidel?

IN welke situatie zijn wij op deze wijze terecht gekomen?

Wij, het volk dat vijf jaar gebukt is gegaan onder de monsterachtige terreur van de Eichmann-familie, die nu nog in Bonn regeert?

Wij, het volk van de Februaristaking en van de Meistaking van 1943, het volk dat niet knielen wilde voor de overmachtige bezetter?

Wij, het volk van Hannie Schaft, Anne Frank, Gerrit Jan van der Veen en zovele anderen?

Wij zijn in een situatie geraakt waardoor bij een gewapend conflict rond Berlijn Nederland door De Quay, Visser, Luns en Calmeyer vrijwel automatisch in een oorlog zou worden meegesleept.

Met bitterheid moet het Nederlandse volk aanschouwen dat geen van de heersende partijen een uitweg wijst uit deze situatie.

En met nog grotere bitterheid ziet het dat leiders van de PvdA, zoals Suurhoff en de zijnen, in deze dagen tot de meest verbeterd voorstanders blijken te horen van een voor ons land rampzalig conflict.

De PvdA-pers (Het Vrije Volk en Het Parool) en de PvdA-omroep (de VARA) overtreffen alle anderen in de hysterie, waarmee zij ons land in een conflict trachten te jagen.

Als de oud-bestuurder van De Quay's „Unie”, Suurhoff, oproept tot „vechten voor Berlijn”, dan roept hij in werkelijkheid de PvdA-ers en NVV-ers op om in het gelid te gaan staan voor

de nazi-generaals Heussinger en Speidel en voor Adenauers nazi-minister van Oorlog, Strauss; dat wil zeggen voor hen die tussen 1940 en 1945 medeplichtig zijn geweest aan de dood van duizenden en nog eens duizenden socialisten en vakbondsmensen.

Hij en zijn soortgenoten vormen één front met de Westberlijnse schreeuwer Willy Brandt, de man die zich zelfs tegen Adenauer en Kennedy keert omdat zij er niet snel genoeg op los slaan, nu de DDR begonnen is het Eerlijnse gevaar in banden te slaan.

En toch — ondanks de propaganda die De Quay en Suurhoff organiseren, ondanks de gelijkschakeling van radio en pers op militaire marsmuziek — ons volk wil geen oorlog.

Ons volk, vijf jaar lang geslagen en uitgemoord door de Duitse generaals, wenst nu niet te sterven voor de Duitse generaals.

Een aantal Nederlanders is nog in verwarring en begrijpt nog niet hoe heilzaam voor de vrede de slagen zijn die nu in Berlijn aan de Adenauer—Brandt-kliek worden toegebracht. Maar diegenen die willen vechten — die moet men met een lantaarntje zoeken.

Ons volk, behebt met een diep en gezegend wantrouwen tegen wat de Globke's en Speidels ons trachten wijs te maken, heeft slechts één wens:

Wij willen er buiten blijven.

Wij hebben er geen belang bij dat Adenauer en Strauss hun grenzen uitbreiden.

Wij hebben er geen belang bij, te vechten voor de zaken van Krupp.

De uitweg

MAAR welke uitweg is er dan?

Die wordt gewezen door de Communistische Partij, die met Pinksteren vanaf haar congres de leuze heeft aangeheven van een **neutraal Nederland**.

Voor Nederlands toekomst is het noodzakelijk, dat het een nieuwe politiek gaat voeren, waardoor het niet meer automatisch in conflicten kan worden meegesleept, zoals nu het geval is.

Vandaag de dag betekent deze politiek reeds:

Wij moeten buiten het Berlijnse conflict blijven en ons

niet door de nazi-generaals in een oorlog laten meeslepen.

Een oorlog, die om niets anders zou gaan dan om hun vervloekte fascistische belangen.

Nederland moet iedere hulp aan de Westduitse fascisten en revanchisten staken; het moet ten spoedigste overgaan tot erkenning van de Duitse Democratische Republiek.

Nederland moet zich ontdoen van de atoomwapens die opgeslagen zijn op onze vliegvelden en van de voorraadschuren met Duitse munitie.

Nederland moet zijn leger losknopen uit de fatale verbintenis met de weermacht, waarin Amerika en Bonn ons, met medeplichtigheid van Drees en De Quay, verlokt hebben.

De weg naar vrede leidt voor ons land over de neutraliteit!

Wat WIJ moeten doen

MILJOENEN mensen hebben zich de afgelopen maanden met angst in het hart afgevraagd: Zal het vrede blijven of zal het oorlog zijn?

Het antwoord is: Het zou wellicht binnenkort reeds oorlog zijn geweest, indien niet de Duitse Democratische Republiek, met de volle steun van de Sowjet-Unie, zo krachtadig had ingegrepen in de plannen van Adenauer, Brandt, Speidel en Krupp.

De afgrendeling van de brandhaard van West-Berlijn is een grote stap naar de vrede, die de socialistische landen tot elke prijs wensen.

De Sowjet-Unie is bezig met een grootscheeps 20-jarenplan, dat zulke prachtige doelen stelt als gratis wonen en vervoer, een steeds kortere werkweek en gedeeltelijk gratis voedsel. De andere socialistische landen volgen haar op, deze weg, en ieder kan begrijpen dat daarvoor één ding vóór alles nodig is: **VREDE**.

Voor die vrede doen de socialistische landen hun plicht, als zij de nazi-provocaties onmogelijk maken.

Maar de vrede moet ook door ons worden gemaakt.

Of wij ons door de Speidels laten meeslepen, dan wel dat wij niet tot hulpstroep voor de nazaten van Hitler worden — dat is geheel een zaak die door het Nederlandse volk moet worden beslist.

Daarvoor is het noodzakelijk dat het zelf de handen uit de mouwen steekt.

Wij betalen van onze belastingcenten de waanzinnige ver-

kwisting van het oorlogsapparaat.

Ook van onze centen worden de Duitse generaals betaald, die onze troepen naar de slag willen commanderen.

Met handen van Nederlandse arbeiders wordt in de fabrieken het kapitaal bijeengebracht, dat de macht uitmaakt van de Philipsen en de Unileverbazen, waarmee zij hun oorlogsorders binnenhalen en hun gewillige regeringen installeren.

ONZE kracht gebruiken zij voor hun duistere doeleinden.

Wij moeten thans die kracht gaan aanwenden om aan dit misbruik een einde te maken.

Wat kunt u daartoe doen?

U kunt, samen met anderen in uw buurt en bedrijf, de regering, uw politieke partij en uw vakbeweging doen weten, dat u NIET voor de belangen der Duitse generaals in een atoomoorlog wenst te worden gestort.

U kunt worden tot lezer van De Waarheid, om aldus te helpen het door Nederlands enige arbeidersblad verspreide eerlijke nieuws onder ons volk te brengen.

U kunt ten slotte bovenal lid worden van de Communistische Partij, die deel uitmaakt van de wereldkracht van het communisme en die de enige is in Nederland die wenst — en in staat is — om aan de oorlogsdrijfverij een halt toe te roepen.

**Uitgave: Communistische Partij van Nederland,
Keizersgracht 324, Amsterdam**

1961

Prijs: 10 cent